

κεῖ! Κι ὁ ναύτης! Τί χαμένο κορμί, ποῦ μήτε μὲ
καλημέρισε! "Αχ, εἶταν ἡ ἀγάπη μου κ' ἡ ἐλπίδα
μου! Κατάλευκη βαρκοῦλα στὰ μακριὰ, καὶ στὰ-
ραγμά της — ψαρόβαρκα!

Α.

Θ Α Μ Α Ρ Α Θ Η Ι

Μελαχροινούλά μου, ἄλλος μαγνίτης
Ἡ τύχη ἀχώριστα θὰ μᾶς κρατῆ.
Μὰ πόσο σκιάζομαι τὴ δύναμί της,
Δὲν ξέρω ὁ δύστυχος, κ' ἐγὼ γιατί.

Κι ὅμως τὰ χεῖλη μας ποτὲ ἄς μὴν ποῦνε
Πόσα τὸ στήθος μας βαθειὰ γροικᾷ.
Μόνον τὰ μάτια μας κρυφ' ἄς μιλοῦνε
Μὲ λόγι' ἀνέκφραστα καὶ μυστικά.

Σὲ πλάνα ὄνειρα ποτὲ ἄς μὴν ῥίξει
Ἐλπίδα ἢ σκέψη μας καὶ μαγευθῆ —
Μπουμπούκι' ἢ ἀγάπη μας ἄς μὴν ἀνοίξει
Δυὸ μέρες κ' ἔπειτα νὰ μαραθῆ.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ



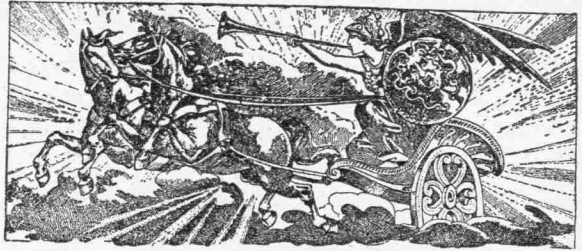
ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΠΑΝΟΡΘΩΜΑ

Λίαν εὐχαρίστως ἀνέγνων ἐν τῇ σημερινῇ Ἐστία τὰς
ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Παπαγεωργίου δημοσιευθείσας τρεῖς
ψηφιδωτὰς ἐπιγραφάς. Ἐπιτραπήτω δὲ νὰ παρατηρήσω
ἐνταῦθα περὶ τῆς πρώτης αὐτῶν τὰ ἐξῆς. Ὁρθῶς φαίνε-
ται διαγνοῦς ὁ φιλότιμος ἐκδότης, ὅτι μετὰ τὸ τελευταῖον
τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης γράμμα, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο δύναται
εὐλόγως νὰ εἶνε ἢ Σ = 6000, εἶπετο καὶ ἕτερον ζήτημα
δὲ μόνον εἶνε ἂν ἦτο ἐν καὶ μόνον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν
ἀποδεχθῶμεν. ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Παπαγεωργίου προτει-
νομένων γραμμάτων Δ' Κ' Ν' καὶ Π' μόνον τὸ Δ' θὰ
ἠδύνατο νὰ γείνη ἀποδεκτὸν, ὅχι δὲ καὶ τὰ λοιπὰ, διότι
μόνον τὸ ἔτος ΣΔ' (= 6004) συμπίπτει πρὸς ἰνδικτιῶνα
τετάρτην, τὰ δὲ ΣΚ' (= 6020), ΣΝ' (= 6050) καὶ ΣΠ'
(= 6080) πρὸς ἰνδικτιῶνα πέμπτην.

Καὶ ἄλλο δὲ παρατηρητέον, ὅτι πρὸς εὔρεσιν τοῦ ἀπὸ
Χριστοῦ ἔτους ἀφαίρετός ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς κοσμογονίας
ὁ ἀριθμὸς 5509 μόνον ὅταν ἔχωμεν ῥητῶς ἀναφερόμενος
ἐν τῶν πρώτων τεσσάρων μηνῶν τοῦ ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου
ἀρχομένου βυζαντιτικοῦ ἔτους. Ὄταν δὲ ὁ μὴν εἶνε ἐκ τῶν
ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι καὶ Αὐγούστου ἢ ὅταν δὲν ἀναγρά-
φεται ὁ μὴν, τότε ὁ ἀφαίρετός ἀριθμὸς εἶνε ὁ 5508, ὅχι
δὲ ὁ 5509. Καὶ εὐλόγως, διότι ἔχομεν πιθανότητα ὀκτώ
ἐπὶ τοῖς δώδεκα, ὅτι ὁ μὴν σημειούμενος μὴν εἶνε ἐκ τῶν
ὀκτὼ τελευταίων τοῦ βυζαντιτικοῦ ἔτους μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν
τεσσάρων πρώτων.

3 Ὀκτωβρίου 1893.

ΣΤΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ



ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς
Ὁμονοίας ἐδόθη ἡ ὑπὲρ τῆς Δδος Βερώνης προαγ-
γελθεῖσα εὐεργετική. Ὁ περὶ τὴν Φαῦστα ν θόρυ-
βος, ὁ θαυμασμὸς τὸν ὁποῖον ἡ Δνὶς Βερώνη διεγείρει
εἰς τὸν ρόλον τοῦτον, ἡ πρόσφατος αὐτῆς νίκη καὶ ἡ
λαμπρὰ ἀνάμνησις τῆς περιόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν
ἔκαμε τόσας ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις, ὅλα συνέτειναν ὥστε
ἡ πρώτη αὕτη εὐεργετική, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἡ Δνὶς
Βερώνη ἐν Ἀθήναις, νὰ εἶνε πανηγυρική. Δὲν θὰ περι-
γράψωμεν ἐνταῦθα οὔτε τὴν ἔκτακτον τοῦ κόσμου συρ-
ροήν, οὔτε τὸν στολισμὸν τοῦ θεάτρου, οὔτε τὰς φωτα-
γωγήσεις καὶ τὰ πυροτεχνήματα, οὔτε τοὺς στεφάνους
καὶ τὰ δῶρα. Αὐτὰ εἶνε κοινὰ καὶ γίνονται, πολὺ ἢ
ὀλίγον, εἰς ὅλας τὰς εὐεργετικάς. Ὅ,τι ἐξακμήριζε
τὴν ἐσπερίδα τῆς Δδος Βερώνης ἦτο ἡ ποιότης τοῦ
ἀκροατηρίου τῆς. Ὁ ἐλεγκτότερος κόσμος τῶν Ἀθη-
νῶν συνήλθε ἐκεῖ νὰ τὴν τιμήσῃ, ἐθεάθησαν δὲ χειρο-
κροτοῦντες αὐτὴν ἐνθουσιωδῶς κύριοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλί-
γου χρόνου εἶτι ἐμειδιῶν εἰρωνικῶς, ὅταν ἤχουον νὰ γί-
νεται λόγος περὶ ἑλληνικοῦ θεάτρου, καὶ ἔσειον τὰ
μανητήλιά των ὄρθαι κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν ἤσθάν-
θησαν τὴν ἀνάγκην νὰ κάμουν τοιοῦτό τι εἰς τὰ γαλ-
λικὰ θεάτρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσύχναζον μέχρι τοῦδε.
Πολὺ χαρακτηριστικὸν καὶ παρήγορον τὸ φαινόμενον...



Περίεργός τις τάσις πρὸς κλεψιμανίαν, — ἡ λέξις
ἀποκλείει τὸν καταλογισμὸν καὶ εἶνε εὐφημότερα, —
παρατηρήθη εἰς τὰς κυρίας μας. Αἱ ἐφημερίδες ἀνε-
γράψαν ἐσχάτως μερικὰ τοιαῦτα περιστατικά. Μία
κυρία ἀφίνει εἰς ἓν ἐμπορικὸν ἐπὶ τινος τραπέζης τὸ
πορτοφύλιόν της ἐν τῷ μεταξῷ εἰσέρχεται ἄλλη καὶ μὲ
τρόπον τὸ σοῦφρόνει. Εἰς ἄλλο ἐμπορικόν, νεᾶνις
κομψὴ καὶ αἰθερία, ἐξ ἐκεῖνων τὰς ὁποίας ὕμνουσιν οἱ
ποιηταί, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ της ἐπαξάρρευε μὲ τὸν ἔμπορον,
ἔκρυψε μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλαν της ὅσας δαντέλας ἤμ-
πόρεσε νὰ χωρέσῃ. . . . Πολὺ πεζοτέρα εἶνε τῶν ἀνδρῶν
ἡ κλεψιμανία. Κύριός τις εἰσελθὼν εἰς ἓν παντοπω-
λεῖον ἐγέμισεν ὅλα τὰ θυλάκιά του μὲ. . . καφέν. Ἐδι-
καιολογήθη δὲ λέγων ὅτι εἰς ἐποχὴν ποῦ ὁ καφὲς ἔχει
7 καὶ 60 τὴν ὀκᾶν, μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμ-
ποροῦσε νὰ τὸν προμηθευθῆ.



Πόσης ἀγάπης ἀξιοῦν τὸ προκόμιον οἱ κουτσα-
δάκιδες καὶ πόσον εἶνε σκληρὰ ἡ τιμωρία τῆς Ἀστυνο-
μίας, ἡ ὁποία πολλὰκις τοὺς κουρεῦει, ἀποδεικνύει τὸ
κατωτέρω ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον διηγοῦνται οἱ Καίριοι:
Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκωνθοῦς, ἐνῶ ἐργάτης τις κατεγί-
νετο νὰ καταβιάσῃ ἓκ τινος κάρρου οἰνοδάρελλα, ἐν
ἐξ αὐτῶν κατέπεσε καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρῶς κατὰ
τὴν κεφαλὴν. Μετηνέχθη εἰς τὸ παρακείμενον φαρμα-
κεῖον ὅπως ἐπιθεθῆ τὸ τραῦμα. Ὡς ἐννοεῖται, παρέστη
ἀνάγκη πρὸς θεραπείαν τοῦ τραύματος νὰ κερῆ κατὰ